

PRO

Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul II

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Decembrie 1957 No. 26

Al 13-lea Craciun în exil COPII FARA CRACIUN

Când, în 1944, aliații au dăruit rușilor țările de dincolo de Cortină, nimeni nu se gândea, de sigur, la toate consecințele acestui act funest.

Si totuși, iată-ne ajunși la al treisprezecelea Crăciun al celui de al treisprezecelea an de exil, chinuți de aceleași neliniști și preocupări pe care nici odată nu le-am fi putut prevedea.

Iată-ne, deci, din nou în atmosfera Crăciunului, sărbătoarea bucuriei și a păcii. În toate sufletele dănuște o chemare, o aspirație intimă la pace și un sentiment de pudică teamă de a o turbura. Chiar și în timpul războaielor în această zi mare atmosferă se destindea. Unui soldat i-ar fi fost greu să tragă în dușmanul său; comandamentele militare suspendau acțiunile, aveau milă, acopereau gurile tunurilor ca să asculte gurguritul ușor și suav al Copilului Salvator, Isus, care anunța lumii pacea, împăcarea lui Dumnezeu cu oamenii.

De aceea reînnoita sa întâlnire cu umanitatea, la fiecare Crăciun, constituie o chemare vie la idealul păcii, la dorul de țară și la bucuria căminului.

Dar pentru noi, cei din exil, Crăciunul este umbrat de tristețe și în anul acesta. Tradiționalul pom în jurul căruia ne vom găsi pentru câteva clipe, va fi cauză de amintiri care, din nefericire, vor turbura bucuria noastră, iar exilul nostru va deveni și mai trist, tocmai fiindcă el coincide cu sărbătoarea nădejdei senine.

Putem spune cu psalmistul: "Cum vom putea cânta imaurile noastre în pământ străin!"

Durerea noastră crește și mai mult când constatăm confuzia care domnește printre popoarele Occidentului, absoluta indiferență față de națiunile care suferă fără speranță de a fi liberate, atitudinea de aprobare a unora dintre democrațiile occidentale față de marșul amenințător al comunismului, chiar și în țările lor, admiterea la ONU a regimelor comuniste, care zilnic calcă în picioare drepturile omului și însuși libertatea lui de a se ruga.

Încă un grav motiv de îngrijorare sunt pentru noi continuile persecuții la care sunt supuși frații noștri din pricina credinței lor și a iubirii lor de țară, în lagărele de concentrare și în închisorile în care suferă fără vină.

Crăciun trist pentru noi, refugiații români, și plin de griji și de neliniști... Ar trebui, pentru că societatea omenească să devie mai bună, ca atmosfera de Crăciun, cu acea precizie și insistență chemare a sa la valorile vieții de familie și la sentimentul de frație între oameni — frație care se realizează prin acea supraomenească și comună descendență de la aceiași sursă divină — la gustul pentru lucrurile simple și oneste, să fie atmosfera de fiecare zi. Pacea între oamenii cu bună voință trebuie să fie bazată pe legea lui Dumnezeu, care recunoaște fiecărui

om dreptul de a trăi liber în hotarele patriei sale și detestă absolutismul unora dintre cărmuitorii destinelor lumii în dauna popoarelor care nu se pot apăra. Numai în acest fel s'ar putea evita ca ura între indivizi, între popoare, să nu-i deslănșue pe unii împotriva altora într-o tragedie apocaliptică.

Acum, fie chiar și în singurătatea suferinței, cu ocazia acestui al treisprezecelea Crăciun al exilului nostru, noi, refugiații români, mângâiați de lumina supranaturală care emanează din leagănul Fiului lui Dumnezeu făcut om, să găsim tăria de a afirma drepturile sacre Patriei noastre: asupra ruse-comunist azi sau mâine va trebui să ne lase liberi, pentru totdeauna.

« Princeps pacis »: acesta este numele Copilului Sfânt din ieslea de la Betleem. Dar în acest nume este cuprinsă recunoașterea misiunii Sale la care cărmuitorii și popoarele trebuie să se înalte, dacă vor să găsească mântuire și seninătate.

Dumnezeu să ne ajute ca sacrificiul și jertfa fraților noștri nevinovați rămași în patrie să facă mai puțin îndepărtată ținta noastră, care este aceea de a ne regăsi din nou în Tara noastră dragă, liberă și înfloritoare; iată speranța și urarea noastră.

P. B. MORARIU

STEAUA SUS RASARE

Steaua sus răsare,
Ca o taină mare.
Steaua luminează,
Si adevăratează.
Steaua strălucește,
Si lumii vestește:
Că astăzi Curata,
Prea Nevinovata,
Fecioara Maria
Naște pe Mesia.
În țara vestită,
Betleem numită.
Magii cum zăriră
Steaua și porniră,
Mergând după rază
Pe Hristos să-l vază.
Si dacă sosiră,
Îndată-l găsiră.
La dânsul intrară
Si se închinară,
Cu daruri gătite
Lui Hristos menite;
Luând fiecare
Bucurie mare.
Care bucurie
Si aici să fie:
Dela tinerete
Pân' la bătrânețe.

Ca în toate țările de al căror drăjaj se ocupă Moscova, și în România a fost interzis Crăciunul. Interzis în sensul că în «raiul» roșu minunatul pom care ne-a încântat copilăria nu mai este «autorizat». Asa cum nu mai este autorizat schimbul de urări: asa cum coilndătorilor — copii înarmați cu felinare, clopoței și scurteci în care mamele îi infoleau înainte de a-i încredința pazei cereșii a Sfinței Familii — a căror peripeții de călătorie, de la Nazaret la Betleem, le cântau sub iconele încoronate cu maramă de borangie — nu le mai este permis să ducă oamenilor Vestea minunată, astăzi proscrisă și considerată și ea una din multele «superstiții» de eliminat.

Ce înseamnă astăzi pentru copiii români Crăciunul, așa despoiat cum e de toată poezia tradițiilor care făceau familiar misterul Nașterii Mântuitorului, îl încalezeau cu bucuria celor mici și celor mari care, furați de cantilena coilndelor minunat de ingenue și de poetice, parcurgeau de-a lungul mileniilor calea bătută de păstori veniți să se închine Fiului lui Dumnezeu născut într-o iesle, calea de lumină a celor trei Crai de la Răsărit?

O zi care poate în calendarele de dincolo de Cortină nu mai e nici cel puțin scrisă cu roșu. Sau, dacă încă mai este, concesiunea aceasta se datorește exigențelor propagandei, care trâmbează în patru vânturi o «libertate de cult» a cărei traducere directă în fapte am văzut-o atunci când a fost desființată Biserica unită și când au fost aruncați în închisori toți episcopii și bună parte din clerul ce aparținea aceluși cult.

O zi despre care e prudent să se vorbească în mare secret între cei patru pereți ai casei, încercând să se fie vie în inima tinerelor generații intoxicate de doctrinele progresiste credința în misterul cel mai luminos și mai uman al moralei creștine: misterul Nașterii Mântuitorului, misterul Speranței.

În România Moș Crăciun a fost detronat, a fost adaptat cerințelor unui sistem care-i vrea pe copii liberi de orice moștenire spirituală a trecutului, mai cu seamă de religie, cu toate «absurdele» ei «istorioare» și cu făgăduința unei libertăți care sună urât la urechile asuprașilor.

În România unchișul cu barba albă și cu sacul doldora de daruri nu se mai cheamă «Moș Crăciun», ci «Gerilă», adică «cel care aduce gerul», nume luat cu împrumut din vechiul calendar al țăranilor, care numeau «Gerilă» luna Ianuarie, cea mai friguroasă în părțile acelea.

Nu s'au gândit de sigur inovatorii de la București că botezându-l pe

Desene de copii români (1939)

Moș Crăciun își cam tăiau creanga de sub picioare. Căci într'un regim de foamete și de teroare, ca acela în cărui slugi sunt, ce oare ar putea să descarce din sac prietenul copiilor dacă nu frig și mizerie! De rândul acesta comunistii n'au lipit o etichetă falsă pe un produs al lor. «Gerilă» e aidoma numelui său.

Dar copiii români nu vor să știe de el. Ei așteaptă mereu întoarcerea bunului unchiș încovoiat sub povara sacului doldora de jucării. Ei vor să creadă că aceste jucării — cumpărate cu prețul cine știe căror sacrificii — vin direct din cer, și nu din magazinele Statului. Ei caută în părul de cânepă al unei păpuși, care este Cenușăreasa străvechii și nobilei familii a păpușilor occidentale, un fulg de lumină stelară ce i-ar fi căzut pe codițe în lunga călătorie către pământ, și mănățele lor caută

în plușul cu care e îmbrăcat un ursuleț cu ochii cuminți și fiecei căldura suflării de viață a lui Dumnezeu. Si nu se sinchisesc de balivernele propagandei care, în distribuțiile publice, însorșese darul. Fîndcă acasă, în intimitatea spirițuală a familiei pe care nici o lege a conviețuirilor hibride n'a putut să o distrugă, mamele le-au spus că «Gerilă» nu-i scurată Moș Crăciun camuflat, ca să poată călători în pace, în agent al propagandei progresiste. Ei știu că «Gerilă» e un nume fals pe un pușaport ocazional, și că acest nume ascunde inima bună și străveche a unchișului coborât din cer ca să mângâie — fie chiar și numai pentru scurta durată a unei jucării — copilăria lor atât de tristă și de gravă de copii fără Crăciun.

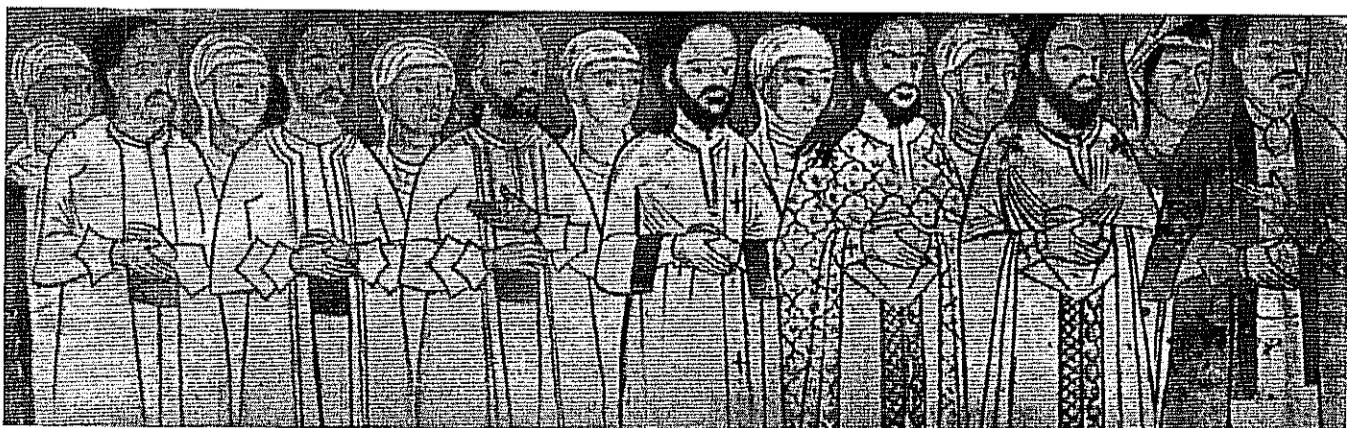
I. R. M.

Florile dalbe

Sculați sculați, boieri mari!
Florile dalbe!
Sculați, voi Români plugari!
Florile dalbe!
Că vă vin colindători,
Florile dalbe!
Noaptea, pe la cântători.
Florile dalbe!

Si cum vin mereu, mereu,
Florile dalbe!
Ei v'aduc pe Dumnezeu!
Florile dalbe!
Dumnezeu adevărat,
Florile dalbe!
Soare 'n raze luminat!
Florile dalbe!

Sculați, sculați, boieri mari!
Florile dalbe!
Sculați, voi Români plugari!
Florile dalbe!
Noi-vă zicem: "Să trăiți!
Florile dalbe!
Întru mulți ani fericiți!
Florile dalbe!

Cători țărani: frescă din mănăstirea Urșani (Vâlcea)

IN PREAJMA UNUI MARE CENTENAR

NEPRIHANITA SI NOI

În curând lumea catolică va sărbători primul centenar (1858-1958) al aparițiilor de la Lourdes, în care Preacurata a voit aproape să ratifice cu propriile-i cuvinte dogma Imaculatei Sale Concepțiuni, definită de Papa Pius IX (1854).

În fericiții orașel de la picioarele Pirinților, Lourdes, unde sunt în curs preparative pentru grandioase manifestări, Sfânta Fecioară așteaptă să salute pe cei care-i sunt devotați, națiuni și popoare sdruncinate de ultimul război, pentru a le da pace și mântuire, lumină și noi ajutoare.

Românii sunt prezenți la Lourdes încă din 1885, când un grup de credincioși, în semn de devoțiune față de Sfânta Fecioară au consacrat România Fecioarei de la Lourdes, închinându-i un stindard artistic cu inscripția brodată în aur:

*Adu-ți aminte, o Marie,
De scumpă noastră Românie!*

Astăzi românii se pregătesc închinându-se, îndemnați și de durerile exilului, să participe la acest pios pelerinaj și, fără îndoială, se vor găsi uniți în fața Stengului lor de la Lourdes pentru a-i cere liberarea fraților și a Patriei lor încetușate, și pentru a mărturisi Preacurată Fecioare tradiționala lor pietate față de Dănaș.

Poporul Român a avut întotdeauna o impresionantă devoțiune față de Imaculata Concepție a Mariei. Maria apare în mintea lor ca cea mai integră dintre femei, «mai strălucitoare decât lumina soarelui, mai presus de toți oamenii, mai fericită decât heruvimii», și nu cunoaște măsură atunci când o preaslăvește pe Preacurată, pe Preasfântă.

Poporul român refuză să discute teza păcatului original care ar fi putut întina personalitatea Mariei a cărei sfințenie este cu totul specială și originală.

Conceptia Neprihănitiei Concepțiuni este splendid ilustrată de literatura populară română. Astfel, într-un text al «Legendei Maicii Domnului» Isus îi spune Mariei: «Eu nu m'am răstignit nici pentru mine, nici pentru tine, ci pentru toată creștinătatea». Această precizare teologică o întâlnim și într-un alt text, în care apare numele lui Ioan Botezătorul, cel dintâi Sfânt al creștinătății: «Nici pentru mine (m'am răstignit), nici pentru Ioan, Nașul meu și cucerul tău, ci pentru toată creștinătatea». Conform acestei literaturi populare Sfânta Fecioară n'a fost supusă legii Răscumpărării, în sensul cunoscut, că a fost salvată în mod singular, mai radical și miraculos, prin privilegiul Imaculatei Sale Concepțiuni, adică, încă din primul moment al existenței Sale a fost scutită de păcatul lui Adam, și aceasta în vederea Maternității Sale divine.

În liturghia românească, comuna multor popoare orientale, expresiunile echivalente care ilustrează această dogmă sunt atât de numeroase, încât formează o adevărată substanțială teză teologică.

Afel apelativele: neprihănită, fără pădă, preacurată, sfântă în toate și totdeauna, confirmă această credință. Ca și titlurile, în legătură cu Dumnezeu: «Sancta sanctorum», «Vie neprihănită», «proumbită frumoașă», «turtorea curată». Toate aceste apelative ilustrează chemarea Mariei la o sfințenie excepțională: Sfințenie care, în sens negativ, nu este combătută de nici un text liturgic, iar în sens pozitiv este afirmată fie în mod generic, fie în mod specific atunci

când momentele sfințeniei sale sunt mai clar determinate: în sărbătoarea Bunei Vestiri, în sărbătoarea Nașterii Sfintei Fecioare și a Sfintei Ana, (9 Decembrie) cunoscută sub numele de «Concepțiunea Sfintei Ana, când a zămislit-o pe Preacurata Fecioară Maria». Sau «Concepțiunea sfântă a Preasfintei Fecioare».

Trebuc amintit faptul că episcopii români din a doua jumătate a veacului XVII au apărut această teză a Neprihănitiei Concepțiuni împotriva protestanților. Marele Mitropolit Petru Movilă, în celebra «Confessio Orthodoxa» susține adevărul Neprihănitiei numind-o pe Maria: «Neprihănită», «Cea fără de păcat» și «Preacurată».

Varlaam, Mitropolitul Moldovei (1630), în omelia «Nașterea Maicii Domnului», o numește pe Maria «Mai sfântă decât toți sfinții», «noua Evă», «Aurora care a anunțat lumii soarele, Isus».

Mitropolitul Dosoftei și mai ales Antim Ivireanu (1716), vorbind despre inocența Mariei devine liric și suav. El spune: «Alesă esti, în adevăr, ca soarele, o Maria, fiindcă tu ești încoronată cu toate darurile lui Dumnezeu și strălucești mai presus decât toți aștrii».

Alesă ești fiindcă tu ești un chiparos care cu crengile depășește cerul și fiindcă grație mîrselei tale naturale ești scutită de orice corupție; ești alesă ca și crinul și, cu toate că născută printre spini corupțiunii universale, n'ai pierdut nici odată haina neprihănită a inocenței; ești fără de păcat. Fecioară înainte, la naștere și după naștere; ești imaginea reală a frumuseții eterne».

Textul lui Ivireanu este de o evidență care nu mai are nevoie de comentariu.

Totuși, în mod oficial, Biserica română încă nu s'a pronunțat asupra acestui argument teologic, în timp ce nu lipsesc afirmații ale unor rețeni teologi români contrarii acestui adevăr.

Biserica Unită, română a recunoscut însă oficial «Privilegiul Imaculatei Concepțiuni a Mariei» ca dogmă, aderând împreună cu episcopii săi și cu masa credincioșilor la definiția dată de Pius IX în anul 1854.

Episcopul V. Erdeli, scria anunțând poporului fericită dogmă: «Exultate gaudio, p'auditeque manibus! Benedictus sit Deus, quia gessit fortia brachio suo, disponendo, ut nostris diebus compleatur, quod elapsorum saeculorum populi asequi anhelato cupierunt», adică «aderă la dogma Imaculatei Concepțiuni».

Astăzi o adevărată literatură mariologică se găsește la teologii acestei biserici în favoarea adevărului Neprihănitiei Concepțiuni. Franciscanii au fost apostolii care au semănat în sufletul românilor lauda acestui mister căruia românii i-au fost totdeauna devotați.

La Lourdes, deci, toți românii din exil se vor duce cu încredere pentru a obține dela Maica Domnului liberarea Patriei lor dragi, spunându-i cu unul din marii lor poezii:

*«Rugămu-ne îndurărilor,
Luceafărului mărilor,
Din valul ce ne băntue,
Înalță-ne, ne mântue!
Privirea-ți adorată
Asupra ne coboară,
O Maică Preacurată
Si pururea Fecioară
Marie!»*

Padre S. MARIANUS

miscellanea

Colinde, colinde,
E vremea colindelor,
Căci ghiță se'ntinde
Asemeni oghindelor —
Si tremură brazii
Mișcând rămurelele
Căci noaptea de azi-
Când scânteie stelele!
Se bucur copiii,
Copiii și fetele,
De dragul Mariei
Iși piaptănă pletele, —
De dragul Mariei
Si-al Mântuitorului
Lucește pe ceruri
O stea călătorului.

Colinda postumă a lui Eminescu... A celui Eminescu pe care cărturarii guvernului dela București, după ce l-au epurat și i-au ciopârțit poeziile, l-au comemorat la Academie și au decis să-i ridice un monument.

Am propune, pentru acest monument, inscripția cea mai adecvată timpurilor de azi: «Dela Nistru până la Tisa, tot românul plânsu-mi s'a...».

Însă «Doina» lui Eminescu nu mai figurează în ediția comemorativă progresistă și pentru lipsa ei nu a protestat nimeni. Singurul care ar fi ridicat, tumultuos, glasul ar fi fost Eminescu. Dar Eminescu e mort.

E o veche specialitate a Moscovei prietenia cu morții și proslăvirea lor. Morții sunt în regimurile comuniste colaboratori ideali căci au asupra celor vii avantajul de a nu mai vorbi. Morții n'au spirit de contradicție.

Si evident că numai ei pot rămâne impasibili față de bătaia de joc la care este supus astăzi integral poporul românesc.

Puține căsuri ne mai despart de sărbătorile Crăciunului. Si Crăciunul anului 1957 va veni în România fără... Moș Crăciun!

Ministerul de Interne dela București i-a interzis de mult să intre prin casele românesci pentru că — desigur — Moș Crăciun este un pericolos agent al imperialismului american.

Măsura a fost, la timpul său, pe larg motivată prin complicate explicații analfabeto-psihologico-sociale din «lupta» pe care guvernul trebuie să o ducă împotriva superstițiilor și mizeriilor religioase.

În realitate veto-ul dat intrării lui Moș Crăciun în România este încă una din idiotele edificatoare ale regimului de Don Chișoiți pe care Moscova l-a instalat la București pentru a ruina și ultimele resturi ale vieții noastre spirituale.

Până și paradoxul tragi-comic al unui Crăciun fără Moș Crăciun l-am atins în binecuvântata noastră Republică Populară care a devenit țara tuturor paradoxelor: oamenii cinștiți și cumsecade stau în pușcărie pe când un Sile Constantinescu (cel care l-a ucis pe tat'ă și pe măică-să) se bucură de soarele libertății, «ne fac legi si ne pun biruri, ne vorbesc filosofie» — cum spune, undeva, în «Scrisorile» sale Mihail Eminescu.

«Moș Crăciun cu plete dalbe...» Amintirile vin devalma amestecate cu fulgi de zăpadă și cu clinchete de clopoței. Pește satele noastre îmbrăcate în troene albe, coboară noaptea. Copiii așteaptă cu încredere pe Moș Crăciun. Ei știu că «niciodată n'a lipsit...» Si totuși și anul acesta Moș Crăciun va lipsi!

«Poate e mai bine așa, Moș Crăciun. Rămâi departe... Căci, cu trais-ta goală, ce să cauți pe meleagurile noastre pustite?»

Va veni o zi — și ziua aceea e mai apropiată decât se crede — când te vei întoarce printre noi, Moș Crăciun!

Copiii noștri te vor primi cu colinde lor minunate și cu tradiționala noastră ospitalitate românească.

Si-ți vom cânta, d'n fluier și nai, cântecele noastre populare pe care le-am păstrat cu sfințenie, ultimul tezaur ce-a mai rămas întreg din imaginea României de odinioară.

Acum zece ani, la 30 Decembrie 1947, s'a produs abdicarea Regelui Mihai și s'a creat Republica Populară Română.

Primul act — al abdicării — al doilea act — al creării Republicii —

Veche biserică moldovenească

s'a făcut fără consultarea masselor populare românești.

Oricine a trăit în România aceste două momente și-a dat seama că regele Mihai a fost silit să părăsească tronul în clipa în care popularitatea lui ajunsese legendară.

În atașamentul pentru tânărul Rege se oglindea toată disperarea prin care un întreg popor, decimat de foamete și epidemii, se lega de Trecut și nădăduia în Viitor.

Creierei Republicei Populare Române, dacă ar fi fost supusă, după regulile democrate, unui plebiscit, nu ar fi intrunții nici măcar adeziunea vechilor partizani comunisti români. Căci partidul acesta, care după declarațiile propriilor lui conducători, număra la 23 August 1944 «mai puțin de o mie» de membri, pierduse, până în 1947 și pe acei o mie, acuzați între timp, de «naționalism» sau «confusionism» și rămăsese cu o masă impozantă de aderenți oficiali, funcționari de stat și muncitori în fabrici controlate de autorități, care se înscriseră după 1944 în cadrele partidului fără nici o convingere, pentru a-și salva o mizeră bucată de pâine.

Pare un paradox dar realitatea este că niciodată, în tot cursul istoriei sale, partidul comunist român nu a fost mai slab decât astăzi când are, de peste treisprezece ani, puterea în mână, dar nu mai este susținut decât de forțele sovietice ocupante și de poliția lor.

Tot eșafodajul complicat și vast al construcției comuniste este un castel de cărți de joc, menținut prin teroare, în care oamenii se spionează reciproc și se denunță și în care — dela Primul Ministru până la ultimul ustier — toată lumea își pregătește alibiul și certificatul «jocului pe două tablouri» pentru inevitabila explicație pe care va trebui să o dea mâine.

Abdicarea Regelui și crearea Republicei Populare Române, acum zece ani, au constituit, deci, două acte arbitrare.

În Decembrie 1947 majoritatea frunțașilor opoziției, în frunte cu Iuliu Maniu, zăcea în închisori.

Singura declarație publică făcută atunci de un om politic aflator în libertate a fost aceea a lui C. Titel Petrescu, leaderul partidului social-democrat independent.

Ea a apărut, imediat după abdicarea Regelui, în «Arbeiter Zeitung», oficiosul socialistilor austriaci. Iată textul:

«Noi socialistii suntem, prin esență, republicani. Totuși trebuie să constatăm că atât abdicarea Regelui Mihai cât și crearea Republicei Populare Române s'au făcut în mod samavolnic, fără consultarea masselor populare. Partidul social-democrat independent român contestă, în aceste condiții, valabilitatea actului dela 30 Decembrie 1947».

Această declarație, curajoasă și leală, a lui Constantin Titel Petrescu l-a costat, câteva luni mai târziu, libertatea și — de curând — viața.

Înregistrăm protestul socialist în apărarea Monarhiei române ca pe o curiozitate și a ironie a destinului...

Am primit la redacție cu vie plăcere o gramatică franco-turcă, datorită unui foarte distins intelectual și prieten desăvârșit al Românilor. Este vorba de Dd. Enver Esenkova, Profesor la Școala de Înalte Studii Eco-

nomice și Comerciale din Istanbul.

Născut și crescut în România, pe care o iubește cu adevărată pasiune, împrejurările l'au coastrâns, după năvala liberatorilor, să-și valideze cetățenia turcă, stabilindu-se la Istanbul. În zeci de rânduri i-am întlnit numele publicat în presa exilului, adăugându-și totdeauna glasul de cetățean liber la corul celor mulți care cer dreptate pentru România.

Prin publicații, articole și conferințe pentru și despre țara în care și-a petrecut anii cei mai buni, profesorul Esenkova și-a câștigat galioane pe care puțini adevărați români le-au b'nemeritat.

«Los locos mueren felices» («Nebunii mor fericiți», Editura «Tran-silvania», Buenos Aires, 1957.

Este titlul unui roman pe care ni-l trimite pentru recenzie un compatriot din Argentina d. Juan Marchis.

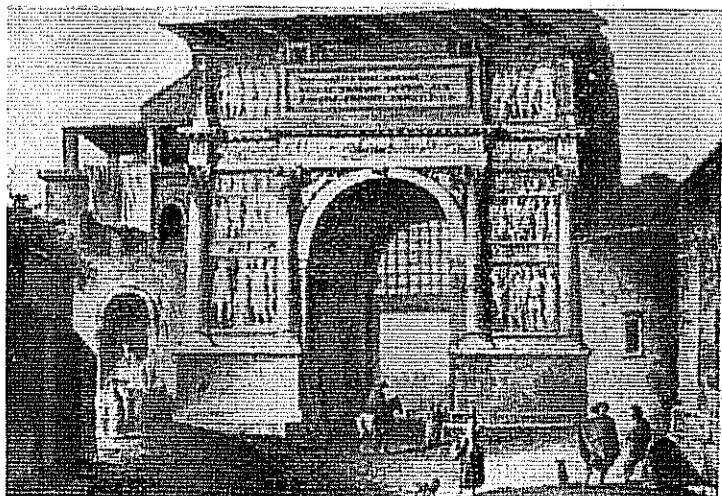
Nu vom insista asupra lucrării, ce nu prezintă totdeauna criteriile unei valabile analize literare, ci mai mult asupra autorului. Dl. Juan Marchis, fiu de țărani de prin părțile Ardealului, a emigrat în America de Sud într-o vreme când doar cei asupriți de stăpînirea austro-ungară o făceau, sau cei al căror dor de aventură îi mâna spre alte orizonturi. Credem mai degrabă că autorul a parțiat acestora din urmă.

Viața sa aventuroasă, cu pozoasele și bucuriile ei, augmentate de lenti-lă unei fantezii puțin obișnuite, se oglindește în scrierea sa, cizelată și încadrată într-un stil cât mai aproape de cel literar de către argentineanul Osvaldo Barcala. Fără a fi un «i-tan» cum e înfașat în hiperbolica prefață, Dl. Marchis rămâne un povestitor sfătos, nespus de simpatic, plin de haz pentru șezătorile rurale, cu cinzeaca de rachiu și ledul la prozap. Este mișcător faptul că după zeci de ani de străinătate își alege eroii printre Români și, plimbându-i prin locuri cu nume valahe și parfum de levănțică.

Răstoim cu emoție broșura pe care ne-o trimite la redacție Părintele Mircea Toderici de la Cleveland.

Este o culegere de colinde românești care fură gândurile spre peșagile albe ale Crăciunului nostru, cu svon de clopoței și cantece de copii pe ulițe troenite în serile de legendă ale altor vremuri.

Culegerea Părintelui Toderici («Colinde» Colecția «Arca», Cleveland, Ohio), care cuprinde cele mai cunoscute și mai populare cantece ale ciclului Crăciunului, de la colinda Ajunului la Plugușor și Sorcovă, este, cât se poate de utilă și de binevenită printre noi cei care de atâția ani trăim departe de Tară, lipsiți de contactul viu și direct cu purtătorii Vestii celei mari a Nașterii Domnului, colindătorii. Ea ne va ajuta să cântăm în pământ străin, strofele dragi copilăriei noastre pe care încetul cu încetul mulți dintre noi, poate începuseră să le uite. De aceea, în numele tuturor românilor din exil, și mai ales în numele copiilor noștri, care s'au născut ori și-au petrecut bună parte din copilărie de parte de țara colindelor, mulțumim Părintelui Toderici pentru acest minunat dar de Crăciun.

Arcul lui Traian, la Benevento